

[Villy Christensen.]

skulle være en forkortelse af arbejdstiden. Lad os forsøge at gøre arbejdet til en glæde og ikke som i dag, hvor det for mange er en forbandelse.

Lovforslag nr. 112 om ændring af lov om ferie finder jeg ikke giver anledning til særlig mange bemærkninger, idet jeg finder, at det af SF tidligere fremsatte forslag om 4 ugers ferie og en reform af ferieloven er dækkende.

I lovforslagets § 1, nr. 1, foreslås en ny § 6, stk. 3, som går ud på, at for lønmodtagere, der udfører arbejde, hvormed der er forbundet ganske særligt faremoment eller stor sundhedsfare, udgør ferien 3 dage for hver måned, de er beskæftiget i kalenderåret. For det første vil denne ordning give anledning til en række grænsestridigheder, som vil være umulige at løse på en retfærdig måde, og for det andet vil ordningen være meget kompliceret at administrere ved hyppig skift af arbejde. Endelig: hvorfor skal f. eks. den kategori af arbejdere, der til daglig er udsat for en konstant fysisk og psykisk belastning ved samlebandet, ikke tilgodeses med en længere ferie?

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale, at vi samler os om det af SF tidligere fremsatte forslag om 4 ugers ferie med 10 pct.s feriegodtgørelse. Det er muligt, at vi skulle udvide denne ferie med en tilføjelse om, at arbejdere over 50 år får en forlænget ferie, f. eks. på 5 uger. Men jeg er ikke helt klar over, hvilke vanskeligheder man kan støde på med en sådan ændring. Vi ved, at folk over 50 år i dag har meget vanskeligt ved at finde arbejde, de bliver tilsidesat til fordel for de unge, og skulle de så til at have en uges længere ferie med feriegodtgørelse, så er jeg bange for, at de bliver skubbet helt ud. Jeg så gerne, om et sådant forslag blev gennemført, men jeg kan altså ikke selv på stående fod se, hvordan vi kan gøre det.

Hanne Reintoft: Det virker næsten blasfemisk en dag som i dag at høre den ene borgerlige ordfører efter den anden stå og bedyre respekten for den frie forhandlingsret, når man ved, at statsministeren efter et pressemøde forleden dag ganske klart erklærede, at hvis ikke arbejderne makkede ret, så havde man ét eller flere lovforslag parat til regeringsindgreb. Man skulle tro, der var

grænser for, hvor langt man kunne komme ud i hykleriet, men jeg vil da næsten spørge arbejdsministeren, om også ministeren har lyst til at afgive en erklæring om sin absolutte respekt for den fri forhandlingsret; det ville jo næsten være interessant at få den i dag.

Når det er sagt, lad mig så sige, at forslaget om forbud mod treskiftsarbejde i sit sigte er rigtigt og behandler et meget stort problem, nemlig den gennem såvel danske som udenlandske undersøgelser beviste alvorlige kendsgerning, at skifteholdsarbejde betyder dels en alvorlig undergravning af arbejdernes psykiske og sociale sundhed, dels en meget stor belastning for hans eller hendes familie. Samtidig må jeg dog sige, at vi er lidt i tvivl om hensigtsmæssigheden og det gennemtænkte i forslaget. Vi skal ikke stå her og præke med på arbejdsgivernes hellige produktionsevangelium, selv om også vi gerne ser produktionen holdt i gang med fuld beskæftigelse og øgede samfundsmæssige indtægter for øje. Vores hovedanke mod dansk erhvervsliv i dag er ikke, at der produceres, men at profitterne går i de gale lommer, og at arbejdsformen er umenneskelig.

Ser man det ud fra et social-medicinsk synspunkt, så vil det at afskaffe det tredje arbejds hold heller ikke ændre belastningen for skifteholdsarbejderen, da det bl. a. via socialforskningsinstitutets undersøgelse er dokumenteret, at det væsentlige ikke er, om der er 2 eller 3 skift, men det at arbejdstiden overhovedet skifter. Det er selve skiftet og ikke dets antal, der nedslider sundhed og velvære og giver familiemæssige problemer.

Endelig må vi ved en sådan lovgivning holde os for øje, at vi her i folketetinget, hvis vi vil tale arbejderklassens sag, skal stille krav, der kan tages op og videreføres på arbejdspladser og i fagbevægelse. Det skal hverken være utopi eller en slags babysitting for overanstrengte og udbyttede arbejdere, men virkelighedsnære og realitetsbetonede forslag, der kan gå hånd i hånd med en faglig kamp på arbejdsmarkedet.

Selvfølgelig vil vi støtte forslaget, fordi det som sagt i sit sigte er rigtigt, men jeg tror, at der kunne være stillet mere konstruktive forslag for at løse problemet. Vi tror, det vil være mere realistisk at kæmpe for følgende: For det første 4 skift i stedet